

Makovecz Imre

*Az idő mélyén hajadonfőtt
állt az ember az ég alatt,
áldva sugarat, félve mennykőt –
s körbezárta a pillanatot.
Ez a pillanat mindmáig tart,
hasztalan sapka, mennyezet:
talpunk alatt avar vagy aszfalt –
ég von fölénk boltíveket.
Ami megvolt, az nem vész el már,
ezredziglen kész a leltár,
bárhogy szelektál emberész.
Fölfelé törni: visszatérés.
Légy hát az értés és megérezés,
Isten segédje, építész...*

Makovecz Imre: Paksi katolikus templom